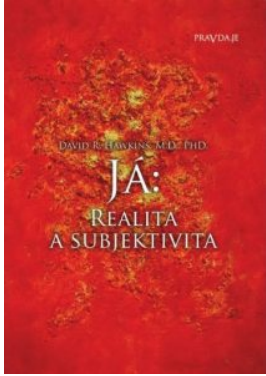

Kapitola 4: „Ego“ a společnost

Předcházející část: Kapitola 3: Duchovní očištění

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.JE – 2020</p>
--	---

„Ego“ a společnost

Sociální struktura jako kontext

Otázka: *Jak se má člověk vypořádat se zdánlivým konfliktem mezi iluzí nazvanou ego, světem a duchovní prací?*

Odpověď: Zdroj radosti z duchovního snažení pochází ze samotné práce a nezávisí na výsledku nebo dosaženém cíli. Každý pohyb vpřed je vnitřním potěšením. Existuje například vnitřní potěšení, které doprovází pokrok. Nahrazení nelibosti mírumilovným přijetím je vlastní odměnou. Nastává progresivní změna názorů na sebe a na ostatní. Když k tomu dojde, vlastní životní příběh lze pak znovu dát do kontextu z více soucitného a chápatějšího pohledu.

Otázka: *Pokud je systém víry nazvaný „ego“ (já) zdroj bolesti a utrpení života, jak může člověk pro něj rozvíjet soucit?*

Odpověď: Každá osoba, která se narodila, začíná s kalibrovanou úrovní vědomí, což je zkratka pro celé karmické dědictví daného člověka. Aniž si ve vědomí pamatuje, že o to požádal, je teď člověk konfrontován se zvířecím tělem a doslova jako abstraktní „mysl“. Navíc je celý soubor podmínek současně prezentován, protože člověk také dědí emocionální a fyzické tělo, a všechno toto musí být integrováno do složitého rodinného a společenského života v a komplexní civilizaci s vlastními vnitřními programy, které se vyvíjely po celou historii.

Když se podíváme na celý obraz toho, co to znamená být člověkem, může se vyvinout soucit nejen pro společnost jako celek, ale i jednotlivce, kteří ji tvoří. Nejen

že je jednotlivec konfrontovaný s obrovskou složitostí, ale také s vědomím, které je ovlivněné všudypřítomnými, neviditelnými energetickými poli, kterých si člověk není vědom.

V rámci této složitosti se musí jednotlivec vyrovnat s přežitím a učit se komplexní dovednosti na více úrovních. Jedinec si je také vědom toho, že jedna vážná chyba může způsobit katastrofu jeho života nebo dokonce fyzickou smrt. Je to, jako by entita musela chodit přes minové pole lidské existence, aby přežila, ať si přeje nebo ne.

Kromě těchto podmínek existuje také nutnost vyvinout vůdčí smysl pro sebe a svou identitu. Vlastní obraz, který se tvoří, je rozhodující pro všechna rozhodování. Toto já pak spojuje všechny cíle a ideály a integruje je s morálními postoji. Nevědomky se aspekt já rozděluje a stává se vnitřním nepřitelem, obětí i útočníkem a autorem viny, výčitek, strachu, i nelítostným soudcem.

Dokonce i nejpokročilejší počítač by byl zaplaven a nevyrovnal by se jedinému člověku. Jeden přesvědčivý fakt, který činí toto poznání jisté, je, že entita člověka musí bojovat nejen s vědomými údaji, které by mohly být uvedeny do počítače, ale také se musí zabývat údaji v nevědomí a v energetických polích, o kterých nemá tušení, stejně jako o neznámých individuálních nebo skupinových karmických sklonech; tedy počítač by nemohl být naprogramován, protože velká část nejdůležitějších údajů chybí.

V důsledku toho má člověk obrovský úkol toho dosáhnout. Aby to nestačilo, je dále narušena struktura a funkce mozku, s jeho vestavěnými okruhy odměn a potěšení a s jeho naivním, snadno programovatelným software. Ve snaze vypořádat se složitostí dat, mysl využívá zkratku shromažďování dat do tříd a logických algoritmů. Proto musí být schopna okamžitě určit každý bit vstupu, ať už se jedná o rozdíl nebo o podobnost jiným údajům. Navíc se nejedná jen o tuto neuvěřitelnou složitost myslí a jejího software, ale je to také naprosto ohromující „prožívání“. Je málo času analyzovat prožitek na okamžik jeho výskytu, je již daný a je v něm zahrnuto, že mysl automaticky upravuje a třídí soubory v datové bance paměti. Údaje jsou podávány nejen podle formy, ale také podle údajů jemných gradací pocitů, které jsou důležité a podmiňují, kde budou informace uloženy. Některé jsou dostupné, ale značná část je nyní pohřbena a nedostupná pro vědomé vyvolání.

Některá data jsou například uložena v souboru „bolestivé a nepotřebné“.

Některé z těchto vyřazených, nyní nedostupných údajů o bolestech jsou však uloženy jako potenciální střelivo pro sebepoškozování a bolestivé trápení, viny, výčitky a dokonce sebevraždy. Každý jejich výskyt může spustit jejich vnitřní útok a uvolnit sebetrestající příval. Jeden mechanismus, který ego používá k ochraně, je odmítnout bolestivá data a promítnout je do světa na druhé lidi. Svět se stane nabitý nenávislnými nepřáteli, jejichž původ byl vlastně vnitřní, a ego se teď obává útoku zvenku, nikoliv zevnitř. Paranoia pak doprovází ego.

Když komplexně rekapitulujeme situaci člověka, je zřejmé, že z jeho omezených zdrojů jsou přežití, štěstí a úspěch křehké. V obrovských počtech dokonce přežití není dokončeno a miliony lidí zemřou v mnoha pastech a katastrofách.

Dokonce, i když nejsou osobní, člověk se může dostat do problémů ega společnosti, které se projevují jako válka, mor, hlad, nebo nehody.

Otázka: *Pokud může být i jedna chyba fatální, jak je možné přežití za těchto podmínek?*

Odpověď: Samo o sobě osobní já nemůže skutečně přežít, ani prosperovat v takovém prostředí vnitřní a vnější složitosti. Co bylo popsáno, je vlastně svět formy, ale člověk je víc než jen zranitelné ego, protože život je podporován silou nelineární dimenze ducha. Je to vyšší vedení ducha, které umožňuje přežití, navzdory tomu, že ego tvrdí opak. Duch je jako strojvedoucí lokomotivy, bez kterého by se stroj zničil.

Duch ve formě vědomí integruje celý objem dat z každého okamžiku a jeho výstup je okamžik za okamžikem subjektivní životní zkušeností. To vyvažuje hlavní poškození ega, což je jeho neschopnost rozpoznat pravdu od lži.

Otázka: *Je přežití určeno úrovní vědomí člověka?*

Odpověď: Subjektivní zážitek ze života, bez ohledu na obsah, je hluboce ovlivňován úrovní vědomí, stejně jako volby, které se objevují jako možnosti. Zda je život uspokojující nebo příjemný závisí na postojích, které určují, jak jsou situace zasazené do kontextu. Pokud se podíváme na úrovně na Mapě vědomí (dodatek B), můžeme vidět pravděpodobné volby, které jsou otevřené a které převažují v rámci parametrů dané úrovně vědomí. Naplnění cílů, které charakterizují tyto úrovně, vede k potěšení, a negativní emoce by vyplývaly z neúspěchu.

Osobnost je složitá a zahrnuje identifikaci a sub-osobnosti někdy zvané „alter ego“, které mohou vést ke konfliktu. Některá podosobnost má často odlišné cíle. Mohou se střídat ve vědomí kvůli životním podmínkám nebo věkovým obdobím. Duchovní cíle mají tendenci syntetizovat složitou organizaci ega a dát jí rovnováhu.

Otázka: *Kterou část plní intelekt?*

Odpověď: Prostřednictvím intelektu jsou postoje rafinovány a převáděny do abstraktních symbolů a jazyků. To vše je zahrnuto pod obecný požadavek na logickou, lineární rozumnost. Ačkoli to funguje užitečně, také to znamená, že intelekt může být manipulován tak, aby se jakýkoli postoj zdál být rozumný. Intelekt se však zabývá nejen formou, ale je také schopný začlenit duchovní hodnoty do svých myšlenkových procesů. To nastává postupně, jak se člověk vyvíjí podle mapy Vědomí. Když je intelekt osvobozen od skrytých motivů, je schopen vylepšit abstraktní koncepty. Základní chyba, nicméně, zůstává v tom, že není schopen odlišit pravdu a faleš nebo skutečně pochopit kontext, a má tendenci ignorovat data, která by byla v rozporu s jeho postoji.

Navíc se mýlí ve v účinku „příčin“, což je jedna z jeho primárních vad. Není schopen pochopit a kontextualizovat rozdíl mezi oblastí lineární a nelineární. Také má tendenci nadměrně komplikovat řešení problémů až se stanou prakticky nepoužitelnými.

Pomocí analýzy kritických faktorů (viz Power versus Force) se zjistí, že to, co se na povrchu společnosti zdá být mnohonásobnými problémy, má často společný kořen. Můžeme například udělat seznam „nevyřešitelných“ sociálních problémů, které všechny jsou považovány za pocházející z různých „příčin“ ve světě, jako je chudoba, přeplněné dálnice; masivní přistěhovalectví; vzrůstajícího spotřeba benzínu a výkonu, ničení životního prostředí, přebujelé vlání agentury, postupné odstraňování deštných pralesů, nadměrná produkce CO₂, vysoké daně, přeplněná města, kde zločin a chudoba převládá, smog a znečištění ovzduší, globální oteplování; přeplněné skládky, zahlcené soudy a věznice; přeplněné nemocnice a ohromné náklady na zdravotní péči, ohromující náklady na sociální zabezpečení, poštovní služba ochromená deficitem, nedostatek skládek, snižování počtu volně žijících živočichů a přírodních zdrojů, hrozba vyhynutí druhů, znečištění oceánu, nadměrné zatížení ve všech oblastech péče o zdraví a v lidských službách, přetížené služby ochrany dětí, rostoucí náklady na sociální péči a sociální služby; dlouhé čekání na služby od všech úřadů; dlouhé řady supermarketů, dopravní zácpy, zvyšování policejních nákladů, přeplněné školy, nedostatek učitelů, nedostatek ošetřovatelů, rostoucí hlukové znečištění, invaze do soukromí na každé úrovni, nedostatek surovin a materiálů, nedostatek prostoru skládek pro toxické materiály; přetížené zdroje energie, znečištění vodních toků, jezer a řek; epidemie AIDS a hladovějící národy a kontinenty.

Ze seznamu všech těchto údajně různorodých problémů je zřejmé, že všechny pocházejí ze stejného jediného základu – jednoduchého a zřejmého, ale nepovšimnutého faktu, a tím je přelidnění.

Vidíme proto paradox, že zasílání finanční pomoci do země vede k nárůstu porodnosti a zhoršování základního stavu chudoby (např. Haiti). Již zjevné zatížení společnosti další populací zpochybňuje moudrost neregulované přistěhovačské politiky, která, ačkoli je proti ní sedmdesát procent americké veřejnosti, je upřednostňována osmdesáti procenty politiků (Arizona Republic, 2002).

Během posledních staletí byla úroveň vědomí světové lidské populace 190. Na této úrovni byla přelidněnost regulovaná nevyhnutelnými důsledky negativity. Například velké světové války zničily celé generace a velké epidemie zničily dvacet pět procent populací. (Sociální experiment Mao Ce-tunga sám zabíjel víc lidí hladem než první světová válka a genocidy zabily mnoho milionů lidí.) V římské době byla průměrná délka života čtyřicet let

Naproti tomu, v poslední době úroveň vědomí lidstva vyskočila z negativní úrovně 190 na pozitivní 207. Ačkoli horká místa stále existují, civilizovaný svět už není nakloněn pro masové vyhlazování. Studená válka skončila, horké války se staly lokalizovanými a evropské národy přestaly eskalovat a zastavily své nacionalistické běsnění.

Na této nové úrovni vědomí, hromadné ničení, které drželo populace pod kontrolou, se zmírnilo a světová populace rostla, stejně jako průměrná délka života. Nejlidnatější země na světě, Čína, byla poté nucena k vážnému kroku. Jak se světová populace zdvojnásobí a znovu zdvojnásobí, časové období mezi každým

zdvojnásobením se postupně zkracuje. Tohle je společné pro jakoukoli uzavřenou biologickou populaci, ať už jsou to ovocné mušky, králíci nebo lidé. V bezpečnější společnosti, kde je hromadné vyhlazování eliminováno, každá generace urychluje rozmnožování. Následná populace automaticky potřebuje více území, více potravin a dalších služeb a rozšiřování metropolí plodí příměstské rozrůstání, což znamená zabírání dalšího přírodního prostředí.

Ego a politická struktura společnosti

Otázka: *Zkoumali jste, jak intelekt upadá do omylu.*

Odpověď: Můžeme uvést příklady z nedávné historie i ze současné společnosti. Intelektuální postoje si získávají přízeň v rámci určitých intelektuálních skupin. Existuje vzestup a pád utopických schémat, které byly velmi časté ve třicátých letech minulého století. Jedno populární schéma v té době bylo odstranění peněz a nahrazení je „pracovními hodinami“ a technokracií.

Různé socialistické a utopické „ismy“ a schémata přišly a odešly, z čehož ještě zůstává komunismus. Izolacionismus a pacifismus, které byly popularizovány.

Esperanto bylo označeno za nový světový jazyk. Ve Spojených státech se tytéž skupiny snažily vynutit metrický systém na neochotné populaci.

Lidé nebyli spokojeni s centimetry nebo kilometry, takže byly odloženy stranou a lidé se pohodlně vrátili ke známým stupňům Fahrenheita a mílím. Idealismus kolektivistického hospodářství předsedy Maa vyústil v jeden z největších hladomorů v historii a třicet milionů lidí zemřelo. Lidé nejsou motivováni pracovat na „kolektivní“ farmě tak jako na své vlastní.

Po určitou dobu měla intelektuální elita líbánky s levicovým extrémem komunismu.

To vedlo k pobuřování a dokonce i k zradě, kdy se vědci stali špionážními agenty pro Rusko a prozradili atomová tajemství KGB, jako byl Los Alamos a projekt Manhattan; taková duplicita byl kontinuální během studené války. Tyto informace umožnily Rusům začít plánovat super atomovou bombu, kterou by měly být všechny lidské civilizace zničeny v případě války.

Z toho lze vidět, že z dlouhodobého hlediska jsou krajní levicové politické postoje mnohem nebezpečnější než krajní pravice v tom, že plánují svůj záměr v beránčím rouše zbožné rétoriky a svádějí naivitu, aby otevřela brány pro trójského koně, a uvolňují síly útlaku, války a smrti.

Základní vadou vadných politických postojů je, že narušují obsah a ignorují kontext. Obsah může znít idealisticky, ale v jiném kontextu se stává klamným. Pokud je kontext ignorován, může být idealistický koncept mnohem destruktivnější než původní problém, který měl v úmyslu opravit. Proto je takový idealismus chybný a je v rozporu s moudrostí, která zahrnuje kontext a ne jen obsah. Fanatismus je zaměřen na polapení mladých a vnímavých lidí. Je historicky známé, že jakmile získají revoluční režimy politickou nebo vojenskou moc, začnou zabíjet vzdělanou, kultivovanou, profesionální třídu a moudré lidi (např. Jakobíni a gilotina).

Je důležité odhalit a následně napravit politické chyby, protože špatná politika má za následek špatné právo, které se zase stane zátěží občanství. V naší současné společnosti to lze vidět v soudnictví v přijetí sofistiky viny a nahrazením osobní odpovědnosti démonizovanou, údajně vnější „příčinou“, jak je to ilustrováno nekonečnými rozšířeními trestního práva, hromadnými žalobami a kontrolou zákonodárců právními asociacemi. V některých částech země tento trend dosahuje takových extrémů, že to představuje legalizované vydírání (jako v kraji Jefferson, Mississippi). Promítaná vina vedla k historickým zdůvodněním většiny sociálních deformací, z nichž jsou války nejzřetelnější.

Otázka: *Existuje hodnota národní identity?*

Odpověď: Nevýhodou je negativismus nacionalismu, ale jeho vzestupem je vlastenecké spolupracující úsilí a duch bratrství. Toto bylo vidět ve vzájemném působení spojenců ve druhé světové válce, ve které si každý národ zachoval svou identitu, ale měl kritického společného ducha, který byl spojen s jinými zeměmi ve stejné situaci. Vzájemná závislost slouží cíli celku, když je duchovní sjednocení. Patriotismus je prostě láskou k zemi a neměl by být zaměňován za nacionalismus.

Otázka: *Zdá se, že ego posiluje extrémismus.*

Odpověď: Exces vede k nerovnováze. Politické extrémy, jak vlevo (kalibrační úroveň 190), tak vpravo (úroveň kalibrace 90), jsou neintegrovány, klamavé a destruktivní. Krajní politický postoj vlevo představuje „luciferský princip“, který se snaží popřít Boha, deformovat či ignorovat obsah, spoléhat se na právní sílu a zastrašovat soudními spory. Rovněž narušuje a zneužívá skutečný význam svobody projevu. Pak se stává obhájcem sociálního ničení spoléháním se na sofistiku, intelektuální zkreslení a nevyvážené vnímání. Usiluje o moc.

Krajní pravicový postoj se stává „satanským“ a představuje síly morální degenerace, násilí, kriminality, války a vraždění. Koalice negativních extrémů jsou proto schopny srazit celé společnosti nejprve luciferským zkreslením reality, které otevírá dveře pro satanské síly. Oba extrémy jsou totalitní praxe a lákají přívržence, protože lidská mysl není schopná rozpoznat pravdu od lži.

Historie poskytuje nekonečné příklady přechodů od jednoho extrému k druhému. Utlačující válečníci Číny byli násilně nahrazeni útlakem předsedy Maa. Krutost ruských carů (např. Ivan Hrozný) byla pouze nahrazena Stalinem. Naivita veřejnosti ji dělá náchylnou pro svádění rétorikou („Proletáři všech zemí spojte se, nemáte co ztratit, jen svoje okovy“). V dnešním světě je labutí písní démonizovat demokracii a „kapitalismus“ jako „velkého“ Satana „a znovu rozdělit svět na bojující frakce.

Buddha vychvaloval moudrost „střední cesty“. Umírněnost je proto nejúčinnější postoj.

Otázka: *„Politicky korektní“ aktivisté se střetávají v nekonečné sérii sociálních konfliktů a svárů. Jaké je jádro problému?*

Odpověď: Jsou elitáři a kalibrují na 180, úrovni pýchy a marnivosti egoismu.

Chybou je opět ignorování kontextu. Ačkoli jsou údajně rovnostáři, paradoxně zaujímají nadřazené postoje a pózy jako vysokou morální základnu. Pokoušejí se získat moc a kontrolu nad ostatními romantizovaným idealismem.

Existuje příliš velký důraz na „politickou“ kategorii, která ignoruje celkovou lidskou skutečnost a nevidí, že „politický“ aspekt života je jen jednou z vlastností lidského života a nemá přednost před přežitím nebo emočním štěstím. Toto je charakteristické jak pro „krajní levici“, tak pro „krajně pravicové“ politické postoje, které jsou ve skutečné praxi stejně totalitní; menšina pak ovládá většinu. (Gestapo a KGB ukázala skutečný záměr za údajně liberální politickou agendou.)

Pochybné politické postoje nemají dobrou historii; například pravda o tom, jak se v předchozích letech léčili duševně nemocní lidé, byla hrubě zkreslená ve filmu Přelet nad kukaččím hnízdem (který kalibruje na 185). Ve výsledku elitáři rozložili celý národní systém duševního zdraví, který, upřímně řečeno, pracoval celkem dobře. Duševně nemocní lidé nyní bloudí po ulicích a naplňují věznice. Dlouhodobé jsou výsledky politicky korektních postojů často katastrofální pro velké množství lidí. Například současná Prezidentská komise pro lékařskou péči o duševní zdraví uvádí, že celý systém duševního zdraví je „chamtivý; neschopný, nekoordinovaný, neúčinný, nesouvislý, roztržitý, frustrující, dysfunkční... kvůli vrstvení více „dobře míněných“ programů, které promarní nejméně 80 miliard dolarů ročně a nechají více než 50% duševně nemocných neléčených. „(Sharar, 2002.)

Sociální důsledky vyplývající z implementace kterékoli programu sociálního inženýrství lze předem předpovědět. Ty, které kalibrují pod 200, budou škodlivé. Tradiční školní třída první poloviny minulého století ve Spojených státech kalibrovala na 405. Po zavedení politických postojů a vlivem učitelského svazu (který kalibruje na 202), průměrná školní třída nyní kalibruje na 285. Obrovský pokles se odráží ve zhoršování chování v učebnách, nerespektování autorit a násilí vůči učitelům.

Kalibrací diplomatických pozic v mezinárodních záležitostech je k dispozici stejná prediktivní výhoda. Toto již bylo využito v konzultacích se zahraničními vládami s ohromujícím úspěchem. Je možné analyzovat pravděpodobné reakce na jakýkoli posun v postojích a tak vyloučit konflikt a dokonce i velké katastrofy. Spojené státy mají negativní obraz v mnoha částech světa, což by historickou analýzou mohlo být dobře předvídáno a tím tomu zabráněno. Dokonce i dnes provokace naivně pokračuje (například televizní komentátor uráží prezidenta největší země na zemi, která zase šikovně a diplomaticky odborně překonává provokaci). Postoj nadřazenosti kalibruje na 190, je tedy antagonistický a vytváří nepřátele.

Většina naivních postojů vychází z akademického světa, který je klasicky uzavřen ve své věži ze slonoviny a není vystaven realitě lidského života (tj. kontextu). Aby nahradil tento nedostatek zkušenosti, často používá nevyvážené statistické studie, které jsou v podstatě vadné, protože vylučují kontext, nelineární doménu a všechny důležité „lidské“ elementy, jako je moudrost.

Nálezy jsou pak prezentovány veřejnosti nevyváženým způsobem tak, aby jedna

hysterie nahradila jinou. Academia je těžce politicky zaujatá. Devadesát čtyři procent vysokoškolských profesorů Ivy League college se zavázalo k liberalismu a jen šest procent je poněkud konzervativních (Republika Arizona, 2002). Konzervativní studentské skupiny jsou skutečně vyloučeny ze studentských rad. Tak, v praxi, liberalismus popírá pravdu svého nominálního názvu, a ve skutečnosti je reakční a exkluzivní. Skrytě se domnívá, že je aristokratický.

Otázka: *Existuje stálá progresse veřejné hysterie, která představuje nerovnováhu.*

Odpověď: Lidé panikaří, i když porucha postihuje pouze jednoho z deseti milionů lidí (více lidí umírá ve vaně). V průběhu let tento termín dříve nazývaný „miasmy“ začal zahrnovat noční vzduch, stres, hormony, kontaminované infekce, zárodky, nemorálnost, prach, démony, špatný vzduch, částice, „chemikálie“, nedostatek slunečního světla, špatnou výživu, špatnou hygienu, nedostatek slunečního záření, pozitivní ionty, prsní implantáty, kvasinkové infekce, stagnaci střev, jedy krve, jaterní jedy, cholesterol, mělké dýchání, sexuální zkušenosti v dětství, toxicitu těžkých kovů, otravy rtuti ze zubních výplní, oxid uhelnatý, uhličitý, toxické plyny, plísně a další.

Odhaduje se, že znečištění v každém velkém město je ekvivalentní vykouření dvou balíčků cigaret denně a výrazně zvyšuje výskyt rakoviny o velké procento. Automobilové výfukové plyny z vlastního vozu rozšiřují uhlovodíky (další miasma) a toxické plyny víc než kouření doutníků. Více toxinů je absorbováno při pobytu v dopravní zácpě než z kouře fajfky, jak se táhne po chodbě.

Převažující onemocnění odrážejí jim danou publicitu a příliv peněz od některých demonizovaných průmyslů (např. „fast food“). Lidské tělo podléhá strachům myslí, které mají tendenci se projevit, když mysl drží myšlenku strachu a dává jí energii. To má potlačující účinek na imunitní systém, protože strach spouští dysfunkce akupunktturních meridiánů a autonomního nervového systému; tyto chronické dysfunkce zesilují projev aktuální nemoci nebo poruchy.

Propagace strachu vede k rozvoji fibromyocitis, myocytis, syndromu dráždivého střeva, syndromu chronické únavy, nemocí z životního prostředí, neurastenie a různých forem hypochondrie. Lidská mysl je vrozeně nevinná, nechráněná, velmi sugestibilní a snadno programovatelná. To bylo nazýváno „nocebo“ efekt, který byl předmětem studia institucemi, jako je American Health Foundation.

Otázka: *Spousta publicity je věnována negativním informacím o zdraví.*

Odpověď: Mnoho tzv. zdravotních informací je zkreslených a odrážejí pouze skrytou politickou nebo finanční agendu. Je to samoobslužná pozice, kdy naivní veřejnost věří údajně objektivní „vědecké“ zprávě. Nic nemůže být dál od pravdy. Všechna údajně vědecká prohlášení představují expozici předváděného postoj. Data jsou selektivní a, což je ještě důležitější, je prezentována nevyváženě pouze část příběhu a skutečnosti, které by změnilы vliv zprávy, jsou potlačeny.

Otázka: *A co vztah doktor-pacient?*

Odpověď: Je zaznamenáno mnoho klamavého klinického výzkumu v odborných časopisech,

protože dopad a účinek kontextu jsou ignorovány. To je jasně demonstrováno prostřednictvím klinických zkušeností, stejně jako v našem vlastním výzkumu, který ukazuje, že vyšetřovatelova předpojatost a úroveň vědomí jsou více rozhodující u zdánlivých výsledků, než jsou faktory, které byly studované. Mnoho lékařů, kteří jsou zaměřeni na negativní jevy a zdůraznili negativní nežádoucí účinky léčby, skončí s mnohem vyšším výskytem vedlejších účinků než lékaři, kteří mají vyšší úroveň vědomí, a proto očekávají pozitivní výsledky. V některých případech škodlivý účinek negativního kontextu má vlastně větší vliv než příznivý účinek léčby.

Kvůli těmto faktorům je možné pomocí testování svalů přesně odhadnout výsledky výzkumného projektu ještě před tím, než začne. To je způsobeno dvěma hlavními faktory: (1) Kontext je často silnější než obsah, a (2) v realitě kvantové potenciálnosti je čas překročen a proto minulé, přítomné a budoucnost nejsou postupné, ale koexistující jevy; tedy „budoucnost“ může předcházet „přítomnosti“.

Otázka: *Mnohé „miasmy“ pak vedou k nemoci nebo příznakům?*

Odpověď: To je správné. Zajímavé je, že většina výše zmíněných chorob zmizí v hypnóze. Psychoanalýza už to zná po mnoho let. Například psychoanalytický pacient vyvinul astma jako odpověď na to, co se skutečně ukázalo jako růžový papír. V hypnóze, paradoxně, neměl vůbec žádnou reakci na skutečné růže. Objevy jako tento začaly v éře psychosomatické medicíny, kdy potlačené konflikty byly spojeny s příznaky a nemocí. The University of Chicago School of Psychoanalysis byla vůdcem v oboru a časem vznikla Academy of Psychosomatic Medicine. Slavná autorka Louise Hay se stala známou po celém světě pro její studium propojení duchovních, filozofických a psychologických mechanismů příznaků a jejich základu v nevědomí. Psychiatr John Diamond pak spojil postoje s různými orgány a meridiány a testování svalů se stalo nástrojem vyšetřování.

V tomto výzkumu byl předveden léčebný účinek pozitivních tvrzení (afirmací). Afirmace mohou být spojené s konkrétními akupunkturními body, svaly a meridiány, aby pozitivně ovlivnily imunitní systém, jehož role byla spojená s potlačením funkce žlázy thymus (brzlík). Všechny výše uvedené výzkumné školy vymezily prokazatelným způsobem propojení negativních postojů, emocí a systémů víry s lidskou patologií.

Další zajímavé pozorování je, že v dobře zdokumentovaných případech poruch vícečetných osobností (v jednom člověku) jedna z osobností může mít nemoc, zatímco ostatní ne. To klade důraz na intenzivní propojení mezi vědomím a tělem, stejně jako existuje vrozené spojení mezi úrovní vědomí a patologií společnosti.

Otázka: *Jsou extrémny pouze výsledkem nerovnováhy?*

Odpověď: „Nezamýšlený výsledek“ vyplývá z popření kvůli postoji, který ignoruje kontext. Hypotetický názor není zakotven v realitě a je abstrakcí, která ignoruje skutečnost, že každý den lidského života se odehrává zcela jinak. To se děje, protože abstrakce je idealizací. Viděli jsme to v růstu sociálního státu, který měl ustanovení, že sociální péče by nebyla poskytována matkám dětí, když měly doma schopného muže. To samozřejmě vedlo k tomu, že muži opustili rodinu. Děti se

rozrostly na sociálních rolích, neboť sociální péče byla vyplácena na jednoho obyvatele, v závislosti na tom, kolik dětí tam bylo. Aby usnadnil sociální péči ženě a dětem, muž prostě opustil bydliště.

Hysterie se šíří postojem „mohlo by“ a hypotetickými příklady. Lidé získají nevyváženou zprávu z média a ta se šíří jako „efekt nocebo“ a poté se objeví jako statistická změna. Lidé jsou velmi sugestibilní a snadno programovatelní strachem. Konfliktní zpráva o výskytu rakoviny u žen, které nepoužívají postmenopauzální hormony, je typická.

Otázka: *Může to být povaha segmentu společnosti diagnostikována pouze kalibrací jeho úrovně vědomí?*

Odpověď: Velmi dobře. Není to otázka nálepkování, stejně jako měření teploty vody není její nálepkování. Kalibrovaná úroveň populace koreluje s povahou jejích společenských problémů. Návist a válka jsou endemické v jistých oblastech dnešního světa, kde se skrývají pod prapory nacionalismu, náboženství nebo tradice. Dokonce i nyní tyto takzvané tradice vedou k smrti, zotročení a mrzačení. V sofistikovanější společnosti jsou negativity a násilí obhajovány sofistikou úmyslných deformací, jako je mediální tvrzení: „Nemáme vliv na veřejné mínění, my ho prostě odrážíme“. Catering na degeneraci je ospravedlňován, protože je „ziskový“ nebo je „svobodou projevu“ (např. videohry založené na sledování a zabíjení žen; dětská pornografie; gangsterská rocková hudba s profánními, sadistickými a degenerativními zprávami; nebo kriminalita a násilí).

Krátké vyšetření svalů na předpokládané příčiny endemických problémů odhaluje, že jsou pouze odrazem převažující úrovně vědomí této populace. Nejsou k dispozici žádné jiné vnější příčiny. Když jsou omezení ega zpolitizovány, zplodí to sociální důsledky, často za velkých nákladů pro obyvatele.

Otázka: *A co válka?*

Odpověď: Základní mechanismy války jsou jasné a jednoduché. Obecně se jedná o toto: Lucifer otevírá dveře, aby mohl Satan vstoupit.

Politická ideologie nastavuje podmínky pro rozpoutání primitivních vášní. Pero je mocnější než meč. Partyzán politické ideologie láká příznivce pomocí rétoriky, demagogie a propagandy.

Oblíbené chytlavé fráze, na které lidé slyší, jsou obvykle variace proklamovaného „práva“ nebo náprava něčeho „špatného“. „Oběti“ těchto údajných „špatností“ jsou vystavovány na odiv, aby vyvolaly emoce a spravedlivé rozhořčení. Potíže těchto „nevinných obětí“ jsou použity k obviňování a démonizování údajných zločinců, kteří pak mohou být beztrestně napadeni a „zaslouženě“ vypleněni a potrestáni.

Deformace politické ideologie vycházejí z toho, co bylo tradičně popsáno jako „luciferské“ energie, které hledají moc, kontrolu, prestiž a zisk. V takovém případě jsou často skryty v „beránčím rouše“ pod prapory pacifismu, mírových hnutí a politického idealismu. Tyto energie, jako vlčí smečka, čekají na znamení slabosti v zamýšlené kořisti. Čím větší je majetek kořisti („hodně peněz“), tím

větší je démonizace. Proto jsou velké společnosti, průmyslová odvětví nebo instituce, včetně vlád, které jsou sídlem finanční a politické moci, oblíbenými cíli. Nastavení je jako melodrama, kde údajní rytíři v lesklé zbroji zachraňují oběti před démonizovanými zločinci a přitom získávají značný zisk, prestiž, sílu a velké bohatství.

Stejně jako trojským koněm jsou dveře do války otevřeny ospravedlněním a přesvědčováním politicky naivních lidí, ve kterých se pak uvolní základní „satanské“ energie smrti a zkázy. Prevence války tak závisí na včasném odhalení ideologické přede hry prostřednictvím jejích inherentních falešných premis (nerovnoměrné zkreslení dat a neznalost kontextu).

Otázka: *Dá se předcházet válkám?*

Odpověď: Přede hry k válce jsou velmi dobře viditelné v takových politických ideologiích, jako byl před 1. světovou válkou Marxův a Engelsův Kapitál a komunistický Manifest, politické spisy a projevy Lenina, Hitlerův Mein Kampf a Mao Ce-tungova Malá červená kniha. Nacistická okupace Evropy byl odůvodněná politickými ideologickými pojmy jako lebensraum (životní prostor) a politickou ideologií, kterou poskytl profesor Karl Haushoffer. Ty byly později kombinovány s filosofií eugeniky ospravedlňující genocidu.

Politické deformace jsou obvykle mimo kontext, třídu nebo posun v čase nebo podmínkách. Například, jak se společnost vyvíjí, co bylo považováno za normální v určité době, je později považováno za škodlivé či nepřijatelné a je voláno po nápravě. Finanční nebo vojenské reparace jsou požadované od současných občanů, aby kompenzovali to, co je nyní retroaktivně považováno za viktimizaci v minulé éře (např. Hitlerovu hru na „nespravedlivou“ smlouvu z Versailles). Zatímco každý nyní žijící člověk může být považován za trpícího pro skutečné důsledky nějakého minulého stavu, mohl by být úhel pohledu nastavený tak, že osoby, které v současné době žijí, mají „nárok“ na kompenzaci za nevědomost a chyby dřívějších primitivnější civilizací. Bezpráví může být nalezeno kdekoli v minulých dobách.

Co se ignoruje v nárocích na nápravu, je to, že současná generace potomků je již značně kompenzována výhodami, které vznikly všem občanům, kteří žijí v současnosti, kvůli velkým a rychlým krokům, které společnost podnikla v poměrně nedávné době. Pozoruhodné je zmizení nebo vyléčení mnoha nemocí, které zničily zástupy; výhody technologií; moderní vynálezy; zkrácení pracovního týdne; postup rovných práv a obecné bohatství obyvatelstva.

Dokonce i nejchudší občané dnes mají výhody, které nebyly k dispozici ani nejbohatším třídám v relativně nedávné minulosti. A vyváženější pohled by znamenal vděčnost za to, že žijete v dnešním světě, kde byla vytvořena opatření pro každý jednotlivý možný lidský stav. Panovníci minulosti zemřeli na nemoci, před nimiž jsou nyní chráněni i ti nejchudších bezpečnostními sítěmi moderní společnosti.

Společnost, která je projekcí kolektivního ega, je na učební křivce. Je vystavena neustálému narušování, kdy nějaká skupina vyhrabe další stížnost a pak obléhá média a soudy nebo veřejné mínění. Jakmile bylo paradigma legalizováno, jsou dveře otevřeny pro nekonečný průběh nároků každého segmentu společnosti. Vlastní vada

spočívá v konceptu „kauzality (příčiny)“, v tom skvělém „sezame otevři se“ k nekonečné spirále obětí a pachatelů, v níž se protagonistům seriálu převrátí role. Faktory, které pohánějí nekonečná schémata, jsou vina, chamtivost a koncepce kauzality a kompenzací (které zapůsobí na důvěryhodné soudce, porotu a sentimentální veřejnost). V důsledku toho žijeme v problematické společnosti, ve které je každý zranitelný vůči útoku pouhým obviněním nebo tím, že je cílem viny. Člověk už není chráněn rozumem, logikou nebo rovnováhou.

Otázka: *Společnost představuje především kolektivní interakce a projevy úrovně vědomí.*

Odpověď: To je dobře vyjádřeno. Většina obtíží představuje neschopnost přijmout osobní odpovědnost. Například, jestliže člověk jedl příliš mnoho, je to chyba restaurace. To znamená, že ego přesouvá vinu na jiný segment společnosti jako „příčinu“. Tento sklon oslabuje sociální strukturu a vede k chybným „léčbám“ a ty pak způsobují další sporné konflikty, protože proces samotný je neintegrován. Tento sklon používat výmluvy namísto osobní odpovědnosti je progresivní sociální problém.

Tento trend je nyní zaznamenán a jeho účinky jsou studovány a probírají se v médiích (Pontari, et al., 2002). Autoři poukazují na to, že výmluvy a promítání viny na ostatní vede k morální a sociální slabosti a je destruktivní pro jednotlivce i společnost. Víme ze svalového testu, že spoléhání se na vinu vede ke kritickému poklesu úrovně vědomí a ztrátě energie.

Přemístění odpovědnosti má také za následek nenávist a nelibost, jakož i kriminalitu třídního konfliktu a války. Tak je moudrost základního axiomu spirituálních skupin dvanácti kroků vyjádřena jako „Neexistuje žádná taková věc, jako oprávněná nelibost a odpor.“

Otázka: *A co legitimní sociální reforma?*

Odpověď: Moc pochází z integrity a z přijetí odpovědnosti za následky vlastních akcí, voleb a rozhodnutí. Všechny možnosti mají vlastní rizika a předstírat něco jiného není integrované a je hrou pro zisk. Integrita postojů se odráží v kalibrovaných úrovních, které označují motiv a záměr. Sociální nespravedlnost se stává napravitelná, když je prezentována integrovaně. Pokud jsou záležitosti záměrně zkřivené, mohou jen vést k další nespravedlnosti, která musí být opravená, a tak dále, do nekonečna. Vlk přichází dveřmi v beránčím rouše, proto je kriticky důležité rozeznat pravdu od lži, když jsou politické programy předkládané některým segmentem společnosti. Všechna sobecká schémata jsou skrytá pod zbožně znějícími agendami, aby získala všeobecné schválení.

Dveře k válce jsou často otevřeny pacifisty, kteří poskytují zdůvodnění děsivým, ale fatálním výkladem, čímž se stal důvod nástrojem pro odmítnutí. Například zpravodajská služba nemůže chránit veřejnost kvůli omezování politickou ideologií, která byla uzákoněna. Sofistika je založena na falešném rovnostářství, které směšuje úrovně a nesprávně uplatňuje koncepty ignorováním kontextu.

Otázka: *Můžete nám ukázat, co máte na mysli z nedávné historie?*

Odpověď: Všichni to mohou vidět v předehrách druhé světové války, v nichž uklidňující agendu v Anglii zastupoval Neville Chamberlain (kalibrovaný v úrovni 185), kterého uklidnil Hitler (kalibroval na 125) a byl slepý k Hitlerovým skutečným motivům. Naivně se spoléhal na odzbrojení a neútočení, které samozřejmě Hitler neměl v úmyslu dodržet. Winston Churchill (kalibrovaný na 510) byl v té době značně odsuzován jako podněcovatel války, protože nebyl oklamán úskoky a naivním diplomatickým jednáním. Když Hitler otevřeně zaútočil, Anglie se vrátila k realistickému Churchillovi, aby je zachránil před katastrofou způsobenou idealisty. Čisté náklady na tuto chybu byly nejméně sedmdesát milionů mrtvých lidí, plus zničení Evropy. Tedy, nejnebezpečnějším prvkem v jakékoliv předválečné společnosti představují idealisti, kteří v rouše beránčím způsobí to, před čím lidstvo bylo varováno. Nebezpečnou chybou politických extrémů a idealistického zjednodušení je to, že předpokládaná realita jejich pokroku nemůže být podpořena tím, že ignoruje kontext, který je celkovou společenskou skutečností, která by znemožnila praktickou účinnost politických postojů. Tato nerovnováha zaručuje selhání a lidskou pohromu, což má za následek „nezamýšlený výsledek“.

Sporná struktura společnosti je již dost zatížena extrémní politické korektnosti, že stěží funguje. Například ochromení Centrální zpravodajské služby, Federálního úřadu pro vyšetřování, přistěhovalectví a Naturalizační služba, Národní bezpečnostní agentura a bezpečnost letišť, to všechno přispělo k tomu, že nebylo zabráněno bombardování Světového obchodního centra.

Stejně postoje, které k tomu přispěly a byly primárně zodpovědné za katastrofu, se téměř znovu objevily bezprostředně poté, aby se pokusily zablokovat detekci teroristů nebo provádění vojenské / trestní justice, i když viníci byli zadrženi. Problematické postoje demonizují autoritu a obhajují zločince. Tak se stanou apologistou toho, co je neintegrováno a má negativní kalibraci. Paradoxem je, že luciferské zkreslení pravdy protestuje veřejným užíváním pojmu „Bůh“ tím, že se uchýlí k soudu, aby vykonával Boží právo zaručené Ústavou Spojených států za účelem sekularizace společnosti a proto paradoxně odstraní svůj vlastní zdroj autority pro právo na svobodu. (Ústava kalibruje na více než 700; politicky korektní pozice kalibrují na 180.) Pochopitelně se proto elitáři cítí „nepohodlně“ při každém odkazu na Boha (Lucifer odmítl uznat suverenitu Boha kvůli pýše a chtivosti moci.)

Při takovém postoji není člověk schopen odlišit pravdu od lži kvůli zkreslení, které je opravdu extrémně vážné selhání rozlišování, a vede k neschopnosti správně identifikovat pachatele a oběti. To vede k paradoxnímu převrácení rolí, v nichž jsou údajné oběti odhaleny jako skuteční pachatelé. Celé hnutí „viktologie“ (a jeho související populární psychologie) je vnitřně škodlivé tím, že patologizuje životní vlivy, které se musí každý dospělý člověk učit zvládnout.

Otázka: *Jaký by byl účinek odstranění odkazu na Boha v ústavě nebo ve Slibu věrnosti vlajce Spojených států?*

Odpověď: Síla je odrazem Pravdy, která je aspektem Božské skutečnosti. Ústava

Spojených států kalibruje jako nejvyšší ze všech národů a má úroveň 705. Slib věrohodnosti kalibruje na 520, což znamená lásku ke své zemi. Kdyby bylo slovo „Bůh“ odstraněno z ústavy, její kalibrovaná úroveň by poklesla ze 705 (Pravda) na 485 (inteligence a rozum). Pokud by byl „Bůh“ odstraněn ze Slibu věrnosti, její kalibrovaná úroveň by klesla z 520 na 295 (nadšení a dobrá vůle). Amerika je nejsilnějším národem na zemi. Manipulace s jeho zdrojem energie by proto byla katastrofální nejen pro tuto zemi, ale i pro celý svět, který vidí ve Spojených státech inspiraci, vedení a příklad. Spojené státy představují naději, svobodu a příležitost pro zlepšení života.

Nenávist ke Spojeným státům pramení výhradně ze závisti. Moudrý napodobuje úspěch, záštiplný se místo toho snaží zničit to, co závidí ze žárlivosti. Krajní pravice i levice se snaží demonizovat Spojené státy. Dokonce i v této době konfliktu a stresu, neintegrování lidé provádějí návštěvy nepřátel Spojených států a připojují se k demonizátorům. Poskytnout pomoc a útěchu nepříteli je tradičně role odpadlíků a buřičů, kteří jsou nakonec společností považováni za nejnižší z nízkých. Zajímavé je, že dokonce i zločinci ve vězení jsou vlastenečtí. Tak je úmyslné znesvěcení univerzální hodnoty považováno za nejohavnější zločin a je viděn jako anathema. Zrádci proto potřebují zajistit zvláštní bezpečnost ve federálních věznicích; dokonce i vrazi je nenávidí.

Racionalita a struktura společnosti

Otázka: *Takže samotnému rozumu nelze důvěřovat?*

Odpověď: Obtížnost s racionalitou spočívá v tom, že nebere v úvahu stinné stránky lidské povahy. Předpokládá, že vůdce cizího státu nebude tak iracionální, aby zničil svůj vlastní národ. Ignoruje skutečnost, že ego v jeho nejhorší podobě nerespektuje lidský život, včetně své vlastní rodiny nebo krajanů. „Egomaniáčtí“ vůdci jsou chvíli na světové scéně a pak způsobí zabíjení více svých vlastních krajanů než nepřítel. Hitler pohrdal německým lidem. Stalin zabil miliony, stejně tak Mao Ce-tung a nedávno Milošević. Francouzská revoluce zabila více Francouzů a vlastenců než jejich nepřátelé. Saddám Husajn obětoval celou armádu. Japonští vůdci způsobili atomové bombardování vlastní země a krajanů a teroristé Středního východu útočí na své země a jejich populaci.

Z toho můžeme vidět, že problém se „slušnými“ lidmi je ten, že jsou naivní a promítají své vlastní hodnoty na jiné jako předpoklady. Podcenění nepřítel je nejčastější léčka zemí a vojenských vůdců.

Otázka: *Jak lze předejít takovým chybným výpočtům? Náklady pro lidstvo z takové nevědomosti jsou masivní. Stovky tisíc – vlastně miliony lidí – umírají v důsledku nedostatku jednoduchých, základních informací.*

Odpověď: Důsledky paradigmatické slepoty jsou zničující. Kalibrovaná úroveň každé společnosti je jedinečná a reprezentuje hluboce odlišné parametry sociální, a proto i politické „reality“. Každá úroveň má omezení povoleného chování, přesvědčení a postojů. Neexistuje ani společná dohoda o hodnotě lidského života. Každá úroveň má odlišná očekávání, intelektuální postoje a hranice. Při jednání s jinými jednotlivci, sociálními skupinami, nebo vládami a jejich vůdci, je zásadní

znát jejich kalibrované úrovně a jaká je úroveň v této kultuře. Co je „spravedlivé“ a „etické“ k jedné společnosti, je považováno za nevhodné nebo dokonce zbabělé v jiných. Každý politik se snaží odhadnout tuto hodnotu pomocí hlasování pro zjištění zájmů ve volebním obvodu. Podnikatelé používají techniky průzkumu trhu pro zavedení obalů a reklam.

V mezinárodních politických nebo vojenských záležitostech neschopnost přesně posoudit převládající „klíma“ v jiné kultuře vede k velkým fiaskům. Například lid na Kubě nevyšel protestovat proti represivnímu režimu; ve skutečnosti Fidel Castro vládl déle než kterýkoli jiný vládce na zemi dnes.

Přemýšlení byrokratů, kteří jsou na úrovni 400+, je obvykle zcela integrované s „realitami“ populace v úrovních 200+ nebo 300+. let, ale mnohem méně s těmi, kteří jsou hluboko pod 200. Ve světě, kde lidé čelí každodennímu hladovění, jsou potraviny a pracovní místa jsou mnohem důležitější než demokratická forma vlády, jež jim zní irelevantně a neprakticky. Populace nejsou řízeny logikou, ale vášněmi, které jsou často iracionální nebo dokonce extrémní a destruktivní.

Nedostatek respektu k jiným kulturám a tradicím je a slabost. Respekt k jiným kulturním hodnotám ostatních lidí, životním stylům a jejich postojům na křivce učení sociopolitické evoluce je základem dobré diplomacie. Chcete-li ovlivnit ostatní, je nejprve nutné jim naslouchat. Toto je pravidlo v klinické praxi. Principem psychoanalýzy je „nikdy nevytvářet interpretaci tváří v tvář negativnímu přenosu.“ (Bude odmítnuta.)

Otázka: Pokud se „druhá strana“ dozví o hodnotě svalového testu, bude to nevýhodou?

Odpověď: Zajímavé a hluboce důležité je, že svalový test mohou přesně použít pouze lidé, kteří sami kalibrují na více než 200. Dokonce zásadnější je to, že nejen otázka a odpověď musí být nad 200, ale také motiv samotné otázky (který je uveden ve formě prohlášení) musí být integrovaný a přes 200.

To je opravdu úžasné a připomíná, že „pouze pokorní zdědí zemi „a že“ vlk v rouše beránčím „nyní stojí demaskovaný a odhalený. Pokud není člověk integrovaný a nemá dobrý záměr, tento jednoduchý test nefunguje. Paradoxně je odepřen test pravdy těm, kteří jsou oddaní lži. Takže tento test nelze použít pro sobecké nebo egoistické účely. Přístup „zla“ k pravdě je odmítnut, neboť pravda je podstatou Stvořitele. Zatímco nevinnost lidstva byla předtím Achillovou patou, nyní se vrací jako královská cesta ke konečnému vítězství pravdy nad lživostí.

Otázka: Jak záměr nebo motiv omezují použití testu?

Odpověď: Výzkum odhaluje, že test nemůže být přesně používán těmi, kteří popírají svrchovanost pravdy Boží. Protože pravda je a odrazem božství, nevědomé popření Boha brání jeho použití pro egoistické motivy. Toto je následkem povahy stvoření a nikoliv nějakého svévolného, morálního, spravedlivého rozhodnutí Boha „potrestat hříšníky“. Boží pravda je mimo útok.

Tyto skutečnosti vysvětlují, proč někteří lidé, kteří experimentují s testováním

svalů, mají protichůdné výsledky. Neintegrováný motiv může být rozhodujícím faktorem. Například nejčastější chyba vznikla, když se lidé snažili kalibrovat svou vlastní úroveň vědomí. V takovém případě je motiv velmi odlišný.

Na jedné straně to může být upřímná touha zjistit, kde jsou ve své duchovní práci, zatímco jiní lidé to chtějí vědět z duchovní pýchy nebo chtějí získat postavení. Když to dělají neintegrováním způsobem, často dostanou nesprávně vysoké hodnoty, někdy dokonce i přes 1000 (což je nemožné). Proto je-li motivem pokora, odpovědi jsou jiné než v případě, že je člověk motivován pýchou nebo ziskem. Skutečný duchovní hledající to nepotřebuje pro hodnocení, autoritu nebo prestiž. Primárním požadavkem je prostá integrita.

Jako příklad, pokud detektiv vyšetřuje zločin kvůli svému závazku sloužit spravedlnosti a chránit nevinné, výsledek bude docela jiný, než kdyby se detektiv kladl otázku z motivu nenávisti nebo pomsty proti zločinci. Jednou jsme se zeptali, jestli by během druhé světové války bylo Churchillovi dovoleno použít tuto metodu. Odpověď byla ano. Pak jsme se zeptali, jestli by to bylo umožněno Hitlerovi, a odpověď byla ne. Na tomto příkladu lze vidět, že síla nelineární domény převažuje nad lineárním světem síly.

Otázka: *A co ateista nebo agnostik?*

Odpověď: Prozkoumali jsme to a znovu jsme zjistili, že to závisí na motivu. Pokud má pochybovač přesvědčení z duchovní upřímnosti a poctivosti, test funguje. Kdyby byl motivován chtivostí nebo nenávistí k Bohu, pak by to byl motiv neintegrováný a test by nefungoval.

Vesmír není naivní. Všechny důsledky jsou jen reflexe integrity všudypřítomného pole vědomí. Svalový test je jen nástroj, pomocí něhož lze určit, zda je pravda přítomná či nikoli. Pravda nemá protiklad, jako je falešnost nebo „off-ness“. Nic není skryté z pole vědomí. Podle všeho, je lepší být integrovaným ateistou nebo agnostikem, než neintegrováním religionistou.

Otázka: *Společnost vykazuje takové výrazně odlišné extrémy. Jak je možné nebýt odsuzující?*

Odpověď: Lidský život projevuje společnou karmu jednotlivců i skupin, která vyjadřuje všechny možnosti a volby od nejzávažnějších až k blaženosti a vznešenosti. Lze ji vnímat jako očistnou v tom, že existuje možnost odčinění „špatné“ karmy, kde odsouzení lze nahradit odpuštěním a nenávist láskou. Existuje také svoboda volby a možnost odmítnout hromadění zásluh nebo „dobrou“ karmu. Vývoj vědomí vyžaduje široké spektrum příležitostí a hrací pole, které nabízí téměř neomezené možnosti pro rozvoj. Pokud lidský život představuje učební proces, pak je společnost ideální škola, která nabízí extrémně širokou škálu možností pro četné úrovně vědomí k rozvoji, pokroku, definování, určení a uchopení nekonečné jemnosti, stejně jako učení z tvrdších lekcí.

Ego je extrémně houževnaté a proto se často zdá, že vyžaduje extrémní podmínky, aby opustilo své postoje. Často se jedná o kolektivní zkušenosti milionů lidí po mnoho století, aby se naučili i to, co vypadá jako jednoduchá a zřejmá pravda, že

mír je lepší než válka, nebo láska je lepší než nenávisť.

Úroveň vědomí určují volby provedené duchovní vůlí, a proto důsledky určují karmu. Svoboda vývoje vyžaduje svět, který poskytuje největší příležitost vystoupit nebo sestoupit po duchovním žebříku. Viděno z perspektivy, je to ideální svět a jeho společnost představuje širokou škálu zkušenostních možností.

Svoboda je příležitostí k tomu, aby si člověk vyrobil vlastní osud a naučil se přirozené duchovní pravdy, které jsou zásadní. Kvůli zásluhám nebo slabinám, volby musí být provedeny ve stavu víry, a že jsou „skutečné“. Tak i iluze udržuje duchovní růst, protože se zdají být skutečné v daném čase.

Lidský život tak slouží duchu. Svět je méně bolestivě vnímán, pokud je oceněn jako konečná škola, ve které získáváme spásu a sloužíme druhým vlastním životem.

Otázka: *Jaký je nejlepší přístup, ze kterého je možné se podívat na společnost?*

Odpověď: Jedním je soucitná dobročinnost. Průměrná psychika člověka je ohromena vrstvami naprogramovaných systémů víry, které jsou nevědomé. Z naivity a víry v princip kauzality jsou předpokládány příčiny a jejich řešení vyhledávány „tam venku“. Se zralostí a moudrostí se duchovní hledání obrací směrem dovnitř, kde je konečně objeven zdroj a řešení.

Následující část: Kapitola 5: Duchovní skutečnost